



John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda årg. 19 nr 1 februari 2008

Vad kommer nu – efter finanskraschen?

Sammanbrottskrisen i det internationella finanssystemet, som Lyndon LaRouche länge har varnat för, är nu över oss. Börsoron och bankförlusterna är så överväldigande påtagliga att till och med den som borrar huvudet långt ner i sanden känner att det brinner i baken. Den amerikanska centralbankens panikslagna reaktion att sänka räntan gör bara ont etter värre, med dollarras och stigande priser på framför allt mat och energi som följd. Vi står inför ett direkt hot om en hyperinflationistisk explosion, precis som i Weimar-Tyskland 1923.

Den allt överskuggande politiska frågan som kommer att bestämma alla nationers, inklusive Sveriges framtid, är vilken politik som kommer att föras i USA: Ekonomiska reformer i Franklin D. Roosevelts anda, med det gemensamma bästa för ögonen, som LaRouche föreslår – eller fascistisk åtstramningspolitik à la Mussolini, den politik som nu testas ut av New York-borgmästaren Michael Bloomberg och Kalifornien-guvernören Arnold Schwarzenegger för de anglo-amerikanska bankkretsarnas räkning. Den frågan är den enda relevanta frågan som faktiskt styr den amerikanska presidentvalskampanjens utveckling.

Av alla presidentkandidaterna är det hittills bara Hillary Clinton som direkt har hänvisat till arvet från Franklin D. Roosevelt. Hon har också krävt ett 90 dagar långt stopp för alla husvräkningar. Även om detta är alldeles otillräckligt är det ändå ett steg i rätt riktning. Barack Obama har offentligt avfärdat förslaget om ett vräkningsstopp och inte visat tecken på insikt om att finanssystemet är i kris.

Bakom cirkusen som pågår i det offentliga, bakom den mediestyrdade tvekampen mellan Clinton och Obama, pågår en mycket mer seriös operation. Obama används, vare sig han vet om det eller ej, som ett verktyg av anglo-amerikanska finansiella och politiska intressen för att krossa Clintons chanser, bara för att sedan själv bli krossad, med hjälp av skandaler, och dumpas för att bana väg för New York-borgmästaren Michael Bloomborgs "oberoende" kandidatur. Miljardären Bloomberg skall matchas fram som den "partiöverskridande" kandidaten, mannen "på den vita springaren" som kan "samla" demokrater och republikaner bakom George Shultz', Felix Rohatyns och andra med det brittiska imperiet lierade Wall Street-bankirers rent fascistiska program. Detta är exakt samma anglo-amerikanska finansintressen som i en tidigare kris, i början på 1930-talet, matchade fram först Mussolini och sedan Hitler och försökte mörda Franklin D. Roosevelt.

Den historiskt avgörande frågan är alltså återigen: Kommer USA att välja Roosevelts kurs och omorganisera finanssystemet för att rädda människorna från spekulanterna, eller kommer USA att gå samma tragiska väg som Mussolinis Italien eller Hitlers Tyskland?

Om Europa inte vill upprepa de tragiska misstagen på 1930-talet måste man sätta till alla klutar för att LaRouches lösningar skall vinna gehör i USA, och det är bråttom. Dessutom måste man förbereda sig för ett liv efter finanskraschen, genom att införa åtgärder som skyddar den reala ekonomin och hjälper den att utvecklas. (Se Schillerinstitutets anförande inför det danska folketinget i den bifogade *Fysisk ekonomi*.) I Sverige borde vi genast sätta i gång med att bygga mera kärnkraft och ett nätverk av magnetågslinjer som förbinder Sverige med Europa och Asien.

LaRouche varnar för hyperinflationistisk explosion

De feberaktiga försöken att rädda finanssystemet, nu senast Federal Reserves panikartade beslut att sänka styrräntan med 0,75 procentenheter och Bush/Paulsons stimulanspaket, kommer inte bara INTE att fungera; de kommer att slå tillbaka spektakulärt, och snabbt, varnar Lyndon LaRouche i ett uttalande den 21 januari. Finanssystemet är dött, och varje försök att rädda de fiktiva värdena på biljoners biljoner dollar av värdelösa finanspapper kommer inte bara att misslyckas, utan kommer att krossa den nation som är dårlig nog att försöka göra det, säger LaRouche.

Det internationella finanssystemet, framför allt USA, går nu in i en period som kan liknas vid Weimar-Tyskland hösten 1923, fast i mycket större skala. Skadorna från den skenande hyperinflationen i Weimar-Tyskland begränsades i stort sett till Tyskland, men den kris vi nu upplever är global till sin karaktär. Inget nationellt system kommer att överleva dess effekter, och nationerna kanske inte ens överlever året ut, varnar han.

Versaillesfördraget som slöts efter första världskriget dömdes Tyskland till ett krigsskadestånd som var så högt att nationen inte kunde fungera. För att klara av betalningarna började man trycka pengar; skadeståndet betalades och de ekonomiska behoven tillgodosågs till priset av att värdet på valutan urholkades. Den penningpolitiska stimulansen stegrades till så makalösa höjder att ordet "hyperinflation" myntades för detta fasansfulla tillstånd.

I takt med att den tyska ekonomin mattades av svarade regeringen med att trycka mer pengar som stimulansmedel, och värdet på riksmarken började falla. Mellan 1913 och 1915 gick det ungefär fyra riksmark på en dollar, 1917 och 1918 ökade det till omkring sex. Sedan gick det käpprätt utför, från

tjugo riksmark på en dollar 1919, till 63 riksmark 1920, och 105 riksmark 1921. Då gick botten ur. 1922 fick man 1.886 riksmark och 1923 otroliga 535 miljarder riksmark för en dollar. Samtidigt sköt konsumentprisindex i höjden, från 100 1913 till 1.019 1920 och hissnande 657 miljarder den 23 november 1923, enligt den tyska statistiska centralbyrån.

Världen närmar sig nu ett Weimar-liknande hyperinflationistiskt sammanbrott, av likartade skäl. Åtgärderna som vidtagits av USA:s Federal Reserve och av den europeiska centralbanken, liksom av andra centralbanker och regeringarna själva, deras envetna försök att skaka liv i det ständöda finanssystemet, deras blinda vägran att se sanningen, är ingredienserna i en klassisk tragedi. Skrämda från vettet har dessa nutida Hamlet-kopior bestämt sig för att riva ner allt som de håller kärt, hellre än att ge upp sin tro på en felaktig penningpolitik.

De europeiska nationerna har, genom det suveränitetsdödande Maastrichtfördraget, frånhänt sig förmågan att reagera på den här krisen, och det faller därför på USA att, i kraft av sina konstitutionsenliga befogenheter och skyldigheter, leda undsättningen av inte bara sig själv, utan hela världen. I stället för att fortsätta de dårliga försöken att väcka liv i ett lik måste USA:s regering göra bruk av sin suveräna befogenhet att dra det egna finanssystemet genom ett ordnat konkursförfarande, och på så vis föregå med gott exempel och skapa de omständigheter i vilka andra nationer kan agera. Det nödvändiga första steget är att rösta igenom LaRouches föreslagna Homeowners and Bank Protection Act, som skulle bygga upp brandväggarna som behövs för att skydda allmänhet och viktig ekonomisk infrastruktur, så att ekonomin kan fortsätta fungera medan röjningsarbetet pågår.

LaRouche: Hur din dollar kan försvaras

Brittiska särintressen har, med stöd från ECB:s arroganta Trichet, förklarat krig mot den amerikanska ekonomin genom att lura USA:s tokiga president, hans tokiga talman i representanthuset och den tokiga Federal Reserve-chefen Ben Bernanke att göra USA-dollar billigare, samtidigt som Trichet m.fl. skryter med att de lurar dollarn att ruinera sig själv. Skulle USA anamma min rekommenderade plan för att försvara dollarns värde, så skulle spekulanterna som satsat på Trichets slughet kunna få smaka på sin egen bankrutt, en erfarenhet som skulle bidra till att främja ett bättre beteende från deras sida under de kommande veckorna.

USA måste dumpa Federal Reserve-chefen "Helikopterpengar" Bernankes dårliga, hyperinflationbefrämjande politik, till förmån för en dubbelspårig politik från finansdepartementets sida vad gäller sedelutgivningen. Prissättningen på finansdepartementets (eller Federal Reserve-systemets) penningutgivning måste ske på två nivåer: a) Ett pris för den öppna marknaden, ett betydande antal punkter högre än ECB:s, och b) ett särskilt, skyddat pris för medel- till långfristiga krediter utgivna till förmån för dels skyddade huvudkategorier såsom bolån som åtnjuter statligt konkursskydd, dels vanliga banker (som är federalt eller delstatligt reglerade). Den sistnämnda kategorin bör prissättas som lån med en årsränta på mellan 1 och 2 procent.

Syftet är inte att skada våra europeiska grannars regeringar

och finansmyndigheter, särskilt inte de multinationella organen, utan att uppmantra dem att gå tillbaka till att erkänna fördelarna med civiliserade former av samverkan i enlighet med den fred 1648 som kallas den Westfaliska, som gäller för alla Europas faktiskt civiliserade nationer.

Denna korrigering av den nuvarande amerikanska presidentens och Federal Reserve-chefens ignoranta agerande är en oundgänglig komponent i varje kompetent försvar av USA och dess folk mot den framrusande hyperinflationistiska sammanbrottskris som nu har hela den transatlantiska gemenskapen i sitt grepp. Utan de specifika åtgärder som jag har stipulerat här kommer USA snart att vara bankrutt och vårt folk ruinerat på grund av den dårliga politik som den senaste tiden har anammats av såväl mr Bernanke som av presidenten och representanthusets dårliga talman.

Se upp, ni europeiska spekulanter: tigern USA är skadad, men har fortfarande klor och tänder. Fortsätt med det spratt som några i Europa försöker spela USA, och många alldeles för giriga europeiska spekulanter kommer snart att vakna upp mycket fattigare, men lite klokare, på morgonen. Om jag vore president skulle jag garantera sådana effekter nästföljande morgon; amerikaner som inte stöder min politik kommer att drabbas så plötsligt och så hårt att de kommer att ha bättre reaktionsförmåga nästa gång som detta problem kommer upp igen.

Lyndon LaRouche 25 jan 2008

Clinton, Obama och Bloombergs ”Mussolini”-operation

Bakom kulisserna på den teater som amerikanska och europeiska medier gör av presidentvalet i USA göms en svart operation för att förhindra att det i det nu pågående slutskedet av den globala finanskollapsen kommer en ”Franklin Roosevelt-reaktion” upp till ytan bland både väljare och kandidater.

Mediemanipulationerna för att ge intryck av att Barack Obama skulle besegra, eller till och med redan hade besegrat Hillary Clinton var ett tydligt bevis på vad Lyndon LaRouche har varnat för sedan i höstas. Obama får stöd av inflytelserika amerikanska och brittiska finansiella och politiska intressen, som till exempel delar av Kennedyfamiljen och den del av det ”demokratiska” partiet som representeras av bankiren Felix Rohatyn, inte för att de gillar Obama eller tycker att han är valbar, utan för att använda honom som ett verktyg i primärvalen för att krossa Hillary Clintons kampanj. När detta är gjort, kan Obama själv dumpas genom politiska skandaler för att bana vägen för ”ett tredje parti” eller en ”oberoende” kandidat i färd med att lanseras i valkampanjens kulisser.

Ett tidigt tecken på det kom denna vecka, när en av Obamas viktiga finansiella bidragsgivare, Chicagomaffiafiguren Tony Rezko, sattes tillbaka till fängelset för att ha brutit mot villkoren för sin frigivning för mutbrott och annat finansiellt fiffel. Detta är bara ett exempel på den sorts skandaler som kan krossa Obama totalt.

Men varför vill finansoligarkin få bort Hillary?

Hillary och hennes man Bill Clinton och deras kretsar har utgjort ett ständigt hot mot finanseliten för att de har visat att de prioriterar de ekonomiska villkoren för de 80 procenten av hushållen med lägst inkomst. Bill Clinton är väl insatt i Franklin Roosevelts lösning på finanskrisen under 1930-talet, och visade en vilja att skapa en helt ny ”finansarkitektur” när finanssystemet stod på randen till total kollaps hösten 1998. Makten över världsekonomin skulle tas ifrån den europeisk-amerikanska finanseliten och lämnas tillbaka till konstitutionella former av traditionell amerikansk statlig kontroll över finanser och valuta.

Före primärvalet i New Hampshire under årets första vecka, då medierna i både USA och Europa hade korat Obama som segrare innan folk ens hade röstat, skedde en viktig förändring. Hillarys kampanj hade styrts av PR-experten, som ville driva en popularitetstävling med Obama. Men efter förlusten i Iowa tog Hillary och Bill saken i egna händer och det ledde till hennes seger den 8 januari i New Hampshire. Under de sista dagarna före valet ändrades karaktären på Hillary Clintons kampanj. Hon fokuserade på de avgörande ekonomiska frågor som USA står inför, nationen i allmänhet och de 80 procenten av hushållen med lägst inkomst i synnerhet. Till dessa frågor hör vägen av vräkningar som sveper över USA i ”bolånekrisens” spår. Clintons seger tvingade fram dessa frågor och de andra kandidaterna tvingades svara.

”Det är ekonomin som är huvudfrågan i denna kampanj och vi måste stoppa blodflödet nu.” Detta var temat för Hillary Clintons intervju med CNBC den 16 januari, precis som vid valdebatten i Nevada kvällen innan. På frågan om hennes stimulansplan på 70 miljarder dollar inte bara var en droppe i havet jämfört med den ekonomiska nedgången, höll Clinton i grunden med, och sade att hennes stimulans ”är en del av ett större politiskt paket. Men vi måste hejda blodflödet.”

Det omedelbara försvaret för ekonomin, sade Clinton, är ett riksomfattande stopp för vräkningarna, minst fem års frys-

ning av bolåneräntorna och hjälp till delstaterna att handskas med bolånekollapsen; hon föreslår 30 miljarder dollar. ”Vi glider in i en recession”, sade Clinton till publiken och TV-tittarna i Nevada. ”Presidenten går med mössan i handen till sauderna.” Hon fortsatte: ”Amerikanska konsumenter överlever endast med hjälp av skulder. Vi har så mycket skulder... Räntorna som folk betalar närmar sig kritiska nivåer, medan Federal Reserve försöker sänka dem.” Clinton upprepade att hon hade sagt till Wall Street-bankirer den 5 december att ”ni är en del av problemet”, eftersom dessa banker bedrägligt hade sålt bolån och buntat ihop dem till värdepapper och ”SIVs” som gått åt skogen.

Clintons förslag att frysa vräkningarna är inte tillräckligt i sig, men reflekterar inriktningen på Clintons kampanj och den enorma effekten av LaRoucherörelsens kampanj för lagstiftning för att skydda husägare och banker (Home Owners and Bank Protection Act – HBPA) mot en kris som är mycket större än en ”bolånekris”. (Se *Monitor* november 2007 för detaljerna i HBPA.) I New Hampshire deltog LaRouches ungdomsrörelse (LYM) i mer än 20 valmöten mellan den 22 december och valdagen och ställde frågor till Clinton angående krisen, och delade dessutom ut tusentals pamfletter. Det gav en stor och tydlig politisk effekt.

I New Hampshire började Clinton vända sig till ”de osynliga människorna”, precis som Franklin Roosevelt i valet 1932 vände sig till ”de bortglömda människorna”. Hon fick faktiskt mer stöd bland låginkomsttagare än Barack Obama i delstatens primärval. Avslöjande nog vägrade Obama, i en intervju på ABC den 27 januari, att stödja förslaget att frysa vräkningarna eller någon liknande åtgärd.

En amerikansk Mussolini

Arvet från Franklin Roosevelt skrämmer livet ur de brittisk-amerikanska bank- och finansintressen som på 1920-talet finansierade och stödde Italiens Mussolini och senare Hitler. De superförmögna finansparasiter, som till stor del styr den amerikanska presidentvalkampanjen, har tänkt sig att kunna spela de olika kandidaterna mot varandra så att man fram till maj 2008 har stuvat om deras potentiella väljargrupper på ett sådant sätt, att vägen ligger öppen för en populistisk tyrann på en miljardärs egen ”vita springare”.

Tyrannen som sitter och väntar är miljardären Michael Bloomberg, nu borgmästare i New York. Bloomberg skulle lanseras som den ”oberoende” kandidaten som kan samla hela landet mot finanskrisen genom en fascistisk åtstramnings- och privatiseringspolitik, av den typ som han redan driver i New York. Hans vän Arnold Schwarzenegger, guvernören i Kalifornien driver ett liknande program där. Båda kontrolleras av Felix Rohatyn och George Shultz för högre finansintressens räkning.

Det var precis så här man drev propagandan i Europa under 1920- och 30-talet, för en ”snäll diktatur” som löser krisen med ”den beska men nödvändiga” medicinen: åtstramning. Dessa finansiärer är mycket väl medvetna om att USA under Roosevelt gick åt det motsatta hållet: Man följde konstitutionen, tog kontroll över finanserna och bankirerna, återuppbyggde USA:s reala ekonomi och till slut besegrade man nazismen och fascismen i Europa. Det är det som de är rädda för i denna presidentvalkampanj.

I stället för finansbubblor – Sverige måste bygga kärnkraft och magnetåg

När det globala finanssystemet nu går i graven kommer möjligheten att återuppliva världens reala ekonomi att hänga på att USA, Kina, Ryssland och Indien går samman om att lägga grundstenen till ett nytt finans- och valutasystem, det som Lyndon LaRouche kallar ”ett Nytt Bretton Woods-system”. EU-länderna har i och med Maastrichtfördraget ingen suveränitet över sina egna ekonomier och kan därför inte spela en nyckelroll i den första fasen av omorganiseringen av systemet. Men Sverige och Europa kan ändå spela en viktig roll i att stödja stormaktsalliansens initiativ. Samtidigt kommer Sveriges, Europas och Japans stora tekniska och industriella tillgångar att vara avgörande för återuppbyggnaden av världens fysikaliska ekonomi längs de s.k. ”eurasiska landbroarna”, utvecklingskorridorer som kommer att sträcka sig från Kina till Holland och från S:t Petersburg genom Sibirien och under Beringers sund till Kanada och Amerika. Förberedelserna för en återindustrialisering av Sverige och Europa måste börja nu.

På grund av tankeförbudet mot kärnkraften, till exempel, har Sverige i dag förlorat möjligheten att bygga egna kärnkraftverk. Därför måste vi påbörja ett kraschprogram för att utbilda en ny stor kader av ingenjörer och tekniker för att inom 15 till 20 år bygga upp en ny kärnkraftsindustri baserad på det svenska uranet, hela bränslecykeln och den nya isotopekonomin. Men redan nu måste vi börja bygga ut kärnkraften, även om det betyder att vi får gå med mössan i handen till Frankrike, USA, Ryssland eller Sydafrika för att importera deras reaktorer.

Man har rätt att vara ledsen över de förlorade 30 årens industri- och teknikfientliga paradigmen i Sverige, men inte uppgiven. Vi måste förvandla vår frustration till en passion för positiva lösningar för samhället och världen. Om vi skall utrota fattigdom och elände från jorden, måste vi besegra pessimismen först och blicka framåt i stället för bakåt, som miljöfanatikerna och Al Gore vill tvinga oss att göra.

I det sammanhanget har en viktig politisk öppning uppenerat sig vad gäller kärnkraften och byggandet av höghastighetståg som kan förbinda oss med Kontinentaleuropa.

I en debattartikel i *Dagens Nyheter* den 11 januari krävde folkpartiledaren Jan Björklund att regeringen tänker om vad gäller hela kärnkraftspolitiken. Sommaren 2006 upphävdes den s.k. tankeförbudsparagrafen i 1984 års kärntekniklag, som förbjöd forsknings- och utvecklingsarbete kring kärnkraften på företag och universitet. Nu menar Björklund att det är dags att häva också nybyggnadsförbudet i kärntekniklagen och att man i ett första steg bör planera för att bygga fyra nya reaktorer, vid de befintliga kärnkraftverken.

Björklund är säkert inte ovetande om att runt 70 procent av svenskarna i dag är positiva till kärnkraft och mer än hälften vill bygga nya kärnkraftverk.

I sin debattartikel betonar Björklund också behovet av att bygga ut höghastighetståg för persontransporter, för att korta restider och begränsa vad han anser vara ökade koldioxidutsläpp från flygplan, bilar och lastbilar. En stor del av inrikesflyget skulle t.ex. kunna ersättas av snabbtåg med hastigheter upp till 350 km/tim. Det senare förslaget fördes också fram förra veckan av miljöpartiet, med hänvisning till samma klimatargument.

Denna utveckling sammanföll med två viktiga händelser. Den ena var en internationell konferens som hölls i Linköping på temat höghastighetståg. Bo Lennart Nelldahl, professor på Kungliga Tekniska Högskolan, sade där att prioriteten för Sverige är att bygga nya, separata spår för snabbtåg, ett mellan Stockholm och Göteborg och vidare till Köpenhamn i sydväst, och ett annat som binder samman södra Sverige med den norrländska östkusten. Nelldahl beräknade att det skulle kosta omkring 100 miljarder kronor att lägga nya spår för snabbtåg på linjerna Stockholm–Göteborg och Malmö–Sundsvall. Men den kostnaden skulle betalas tillbaka många gånger om tack vare de positiva effekterna på ekonomin i stort över hela landet. Han ansåg att det redan nu skulle vara samhällsekonomiskt lönsamt att göra denna investering. Vi skulle få tillbaka det tre gånger om på 60 år.

Om politikerna tog ett sådant beslut i dag skulle den första snabbtågslinjen kunna tas i bruk om tio år, sade Nelldahl. Han underströk att debatten om klimatförändringarna kommer att tvinga politikerna att agera snabbare. Enligt Banverket är det riksdagen och regeringen som blockerar utvecklingen av nya generationer tåg.

Den andra viktiga händelsen är att SJ i sitt remissvar till regeringens infrastrukturplanering uttryckligen förordar att en höghastighetslinje byggs från Stockholm till Helsingborg till 2020. Detta är den s.k. Europabanan, som sedan går vidare till Hamburg. Innan dess skall höghastighetståg byggas mellan Stockholm och Göteborg (den s.k. Götalandsbanan), anser SJ. SJ:s chef för extern kommunikation Edvard Lind säger till *Helsingborgs Dagblad* att SJ även ser positivt på en fast förbindelse mellan Helsingborg och Helsingör, eftersom det gör det snabbare och enklare att komma ut i Europa med tåg.

På lobbyorganisationen Europakorridoren jublar man över ställningstagandet. Man har i femton års tid lobbat för byggandet av en helt ny järnväg för höghastighetståg genom södra Sverige, med vidare förbindelser till Mellan- och Västeuropa. Öresundsbron har förenat Sverige med Danmark, men det har saknats en höghastighetsförbindelse.

Något som tros ha bidragit starkt till SJ:s stöd till dessa planer är det danska beslutet att bygga en bro över Fehmarn bält mellan Danmark och Tyskland. Den utgör nämligen den sista biten av Europabanan ut på kontinenten.

Schillerinstitutet välkomnar dessa diskussioner men vill lägga till att en satsning på ett svensktillverkat magnetågnätverk (med hastigheter på 430-500 km/tim), i stället för hjuldrivna höghastighetståg, skulle tvinga fram en revolution i industri- och infrastrukturutvecklingen som skulle få spridningseffekter genom hela den svenska ekonomin. Schillerinstitutet genomför just nu en studie av de ekonomiska effekterna i Sverige och Europa av ett kraschprogram för att bygga ut kärnkraft och magnetågslinjer och bygga transportkorridorerna västerut från Stockholm till Oslo och till Köpenhamn och Hamburg och österut till Finland, Ryssland och Asien. Rapporten från studien kommer att skickas till alla berörda myndigheter och till riksdag, kommuner och landsting. I Danmark har Schillerinstitutet redan presenterat förslagen för folketinget och givit ut flera rapporter i form av kampanjtidningar. De finns att läsa på www.schillerinstitut.dk

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets nyhetsbrev Monitor

februari 2008

Vad Schillerinstitutet sade till Danmarks Folketing om lösningen på finanskrisen

Den danska LaRoucherörelsen med Schillerinstitutets ordförande Tom Gillesberg vittnade den 17 januari inför det danska Folketingets utskott för politisk-ekonomiska frågor. Gillesbergs inlägg återges här.

Vi är här i dag därför att den kreditkris som världen upplevt de senaste sex månaderna är en del av hela det globala finanssystemets sammanbrott. Endast genom att sätta hela finanssystemet under konkursförvaltning och införa ett Nytt Bretton Woods-system kan vi undgå totalt kaos.

Folketinget bör därför arbeta för införandet av ett sådant Bretton Woods-system och se till att de danska myndigheterna inför regler för att skydda befolkningen, den fysiska ekonomin och vårt bank- och finansväsen.

Den internationella finanskrisen

När den internationella kredit- och finanskrisen bröt ut i slutet av juli, och den amerikanska subprime-krisen drog undan mattan för gigantiska internationella finansvärden och banker som IKB-banken i Tyskland och den brittiska Northern Rock började gå omkull, hoppades de flesta att den tyska finansinspektionen Bafin överdrev när den kallade krisen för den värsta bankkrisen sedan 1930-talet.

Nu har det visat sig att det är värre än vad Bafin befarade. Vi har inte att göra med en subprime-kris med några otursamma spekulanter, utan ett sammanbrott av hela det internationella finanssystemet. Systemet är genomsyrat av många års finansspekulation som har skapat fiktiva pappersvärden som nu måste nedskrivs med enorma miljardbelopp.

De 500 miljarder kr som världens banker hittills tvingats avskryva p.g.a. subprime-krisen, räknar Deutsche Bank med skall växa till 2 000 miljarder kr – 33 Kattegattbroar. Samtidigt spricker andra bubblor som aktiebubblan, bostadsbubblan, kreditkortsbubblan och förr eller senare även den gigantiska derivatbubblan. Enorma pappersvärden går upp i rök.

Många av världens finansinstitutioner kommer att drivas i konkurs i denna kris, som i omfattning och djup övergår 1930-talets och leder tankarna till finanssammanbrottet på 1300-talet då finanshusen Bardis och Peruzzis konkurs inledde den mörka medeltiden. Centralbankernas försök att skjuta krisen framför sig genom att sänka räntan och skjuta till massivt med likviditet kommer endast att leda till hyperinflation, precis som skedde i Weimar-Tyskland 1923 – men denna gång i global skala.

LaRouches förslag till ett Nytt Bretton Woods-finanssystem

Lyndon LaRouche, ekonom och tidigare demokratisk presidentkandidat, har länge pekat på hur krisen byggts upp till det

nuvarande sammanbrottet. I samma anda som Roosevelts åtgärder på 1930-talet har han varnat för att finansvärlden vill att befolkningen skall få betala krisen genom en drakonisk åtstramningspolitik, och har i stället föreslagit ett Nytt Bretton Woods-finanssystem, som innebär att man drar det gamla finanssystemet genom ett ordnat konkursförfarande och inför ett nytt valutasystem med fasta växelkurser.

Det kan säkerställa fungerande banker och de långsiktiga krediter till fysisk-ekonomisk uppbyggnad som är nödvändiga för den framtida globala handeln och vår nationella välfärd.

Som första åtgärd i den akuta krisen föreslog LaRouche i augusti ”2007 års lag för skydd av bostadsägare och banker”, som kan rädda de miljoner amerikanska bostadsägare som hotas av vräkning, och skydda de amerikanska bankerna. I gengäld kan finansspekulation, hedgefonder och ”kreativa” finansinstrument få gå under av sig själva.

LaRouches lagförslag har lagts fram i åtta amerikanska delstatskongresser (ytterligare fem är på väg), har antagits av 30 amerikanska städer och har redan börjat påverka det amerikanska presidentvalet.

Därefter, menar LaRouche, måste USA dra i gång ett New Deal, och tillsammans med Ryssland, Kina, Indien och andra länder grunda det nya Bretton Woods-finanssystemet och ett internationellt samarbete om stora infrastrukturprojekt, som t.ex. den eurasiska landbron och en tunnel under Berings sund. Redan 2005 beslutade det italienska parlamentet att ge regeringen i uppdrag att verka för införandet av ett nytt finanssystem och förra veckan publicerades underskrifter från 40 franska borgmästare - varav två ledamöter i nationalförsamlingen – för ett Nytt Bretton Woods.

Vad gör vi i Danmark?

Här hemma har Schillerinstitutet och jag själv tagit upp denna debatt. I valet i november 2005 hade vi affischtexten: ”När bubblan brister ... Ett Nytt Bretton Woods” och i det senaste folketingsvalet affischer med texten ”Efter finanskrisen: Magnettåg över Kattegatt”. Samtidigt har vi delat ut mer än 200 000 kampanjtidningar, för att se till att vi alla i god tid kan förbereda oss inför den finansiella flodvågen, som är på väg.

Danmark skall behålla kronan och vårt unika realkreditsystem, och snarast möjligt avskaffa de nya farliga SDO-lånen. Finansinspektionen måste kartlägga de problem som våra banker har exponerat sig för utomlands (även via utländska dotterbolag) och genom den kraftigt stigande utlåningen här hemma. Det krävs åtgärder för att få ned riskerna. Samtidigt måste vi bereda oss på konsekvenserna av en kollaps av den danska bostadsbubblan och motsvarigheten till den amerikanska subprime-krisen: de hundratals danska

pantbrevskarusellerna, som snart kommer att kollapsa tillsammans med bostadsbubblan.

Hämningslösa banker har okritiskt lånat ut pengar till byggprojekt, bl.a. i Örestad, med ringa säkerhet. Bostadsägare med stigande värden har övertalats till att ta investeringslån med värdeökningen som ”säkerhet”, vilka har använts till konsumtion och finansiella hävstångseffekter, som pumpat upp bubblan på den danska aktiemarknaden. Allt detta kommer att drabba de danska bankerna och hela vår ekonomi hårt.

Folketinget måste agera

Folketinget måste ålägga regeringen att verka för införandet av ett Nytt Bretton Woods-finanssystem och genom åtgärder liknande ”2007 års lag för skydd av bostadsägare och banker” se till att danska medborgare och dansk ekonomi skyddas.

Folketinget måste också ge regeringen i uppdrag att förbereda en snabbstart av angelägna anläggningsinvesteringar, som kan hålla i gång den danska ekonomin och påbörja ett nationalekonomiskt skifte bort från en konsumentdriven ekonomi, där servicejobb har fått ersätta produktiv näringsverksamhet. Vi måste gå tillbaka till en investeringsbaserad ekonomi, där investeringar i infrastruktur, produktion och vetenskapligt och teknologiskt framåtskridande skapar grundvalen för ökad produktivitet och en högre levnadsstandard för hela befolkningen.

Infrastrukturbudgeten bör tredubblas, så att vi, utöver de självklara akuta motorvägs- och järnvägsinvesteringarna, kan få i gång bygget av brukarbetalda fasta förbindelser över Fehmarnbält, Kattegatt och Helsingör–Helsingborg och ett offentligt betalt danskt magnetstågsnät. Detta magnetstågsnät kommer inte enbart att reducera restiden mellan Köpenhamn och Århus till 25 minuter, utan kommer, när det är fullt utbyggt, att binda samman hela Danmark och ta över en stor del av person- och godstransporterna. Ett internationellt spårnät kommer inte bara att ta oss till Stockholm, Oslo, Hamburg och Berlin på mindre än fem kvart, utan ända till Asien och Amerika.

Webcast med LaRouche

Den internationella kris som vi befinner oss mitt uppe i saknar historiskt motstycke och kan inte lösas inom det nuvarande finanssystemets ramar. Den hotar inte enbart vår nuvarande och framtida välfärd, utan håller redan med aktiv hjälp från imperiefraktionen i Storbritannien på att skapa globalt kaos och en ny mörk tidsålder. Men om vi tar de nödvändiga modiga politiska stegen så kan vi inte bara övervinna den akuta krisen utan också skapa en global renässans, som ger alla nationer och folk möjlighet att bygga en människovärdig framtid.

I kväll klockan 19.00 kommer Lyndon LaRouche att hålla en webcast från Washington om allvaret i den nuvarande krisen och vägen ut ur den. Det skulle vara en bra idé att lyssna och att därefter, i det italienska parlamentets efterföljd, bjuda in LaRouche till folketinget för att ytterligare diskutera dessa frågor.

Efter detta tal var det tre av utskottets sex närvarande folktingsledamöter som ställde frågor. Den första sa att förslaget om magnetståg fascinerade honom, eftersom han var från

Århus men ville fråga om varför man egentligen behöver behålla den danska kronan.

Tom Gillesberg svarade att för det första pågår det en diskussion inom eurozonen om att överge euron, eftersom man har en gemensam valuta men inte en gemensam ekonomisk politik, vilket skapar problem. För det andra, sa han, är det en fördel att ha en egen valuta eftersom man kan fatta egna beslut. I fallet med Northern Rock (den skotska bolånebanken som kunderna belägrade under hösten 2007, red. anm.), så höll den Europeiska Centralbanken inte med om den engelska centralbankens beslut om att rädda Northern Rock. Om vi har en kris, t.ex. en bankkris, vill vi som en suverän nation lösa krisen, men ECB tar inga sådana hänsyn och tillåter inte oss att ta beslut om vad som är bra för nationen, utan håller sig till sina godtyckliga bedömningar.

Därefter följde två frågor som ställdes av två ledamöter efter varandra. En av dem tyckte också att förslagen på infrastrukturåtgärder är fascinerande, men att kräva att infrastrukturbudgeten skall tredubblas var svårt tänka sig, också med tanke på de europeiska relationerna.

– Var skall du få pengarna från, frågade han och oroad sig också för överhettning av ekonomin.

Den andra undrade också varför man skulle behålla den danska kronan, när man i alla fall måste göra som euro-länderna gör. Vad är det för frihet vi har, undrade han.

TG svarade att vad gäller den första frågan, så har Danmark pengar.

– Vi har faktiskt överskott i vår budget. Det stora problemet, sa han, är vad man skall göra med ett tillfälligt överskott och investera det så att pengarna inte bara försvinner, utan så man får en långsiktig nytta av dem.

– Självklart kan man betala tillbaka skulden, vilket är den nuvarande regeringens politik, alternativet är att man investerar det i långsiktiga infrastrukturprojekt, som under en 30-100-årsperiod återbetalar en årlig bonus till den fysiska ekonomin. Det är faktiskt så viktigt att även om man inte har några pengar, så lönar det sig att låna för att investera i infrastruktur. Precis så gör vi med våra brukarbetalda broprojekt.

– Just nu saknar vi arbetskraft i Danmark, men det kan ändras mycket snabbt. Vi ser i USA redan en kollaps av den fysiska ekonomin. Dollarn är redan svag och om den kollapsar mer, kommer det att ha förödande konsekvenser för exportnationerna i Europa.

Den sista frågan följdes upp med frågan om hur vi i så fall kan upprätthålla våra avtalsförpliktelser och överenskomelser?

TG svarade att det inte är sant att vi måste hålla oss till de andras politik. För tillfället har vi valt att göra det, men vi har rätt att ändra vår politik, sa han och fortsatte:

– Det är viktigt i sådana dramatiska tider som vi nu kommer in i. Man faller inte upp paraplyet när solen skiner, men man behöver det när det regnar. Då är det bra att ha ett paraply. Tänk om USA:s politik förändras. Fysiska ekonomin bryter samman. Hillary Clinton har som sin största kampanjfråga ekonomin, ekonomin, ekonomin. Vi måste vara beredda att samarbeta med en ny politik.

Därmed var det slut på de anvisade 15 minuterna.

Se LaRouches tal från den 17 januari via www.nysol.se, och dokumentationen som lämnades till Folketinget på: www.schillerinstitut.dk/folketinget170108.html